

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΙΑ ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ - SUNSET SONG

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Τέρενς Ντέιβις

Ηθοποιοί: Άγκνες Ντέιν, Πίτερ Μάλαν, Κέβιν Γκάθρι, Ίαν Πίρι.

Φωτογραφία: Μάικλ ΜακΝτόνο

Μοντάζ: Ντέιβιντ Τσάραπ

Χώρα: Ηνωμένο Βασίλειο, Λουξεμβούργο (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 135'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Βραβείο Καλύτερης Ταινίας της International Cinephile Society (2016).

- Βραβείο Καλύτερης Ταινίας της Online Film Critics Society (2015).

Ο Τέρενς Ντέιβις παραδίδει μια ακόμη υπέροχη ταινία για το χρόνο που περνά, τους ανθρώπους που αντέχουν και την ομορφιά που μένει.

Η κόρη ενός αυταρχικού αγρότη ενηλικιώνεται στη Σκοτία των αρχών του προηγούμενου αιώνα. Η ιστορία συναντά την προσωπική μοίρα σε μια ποιητική όσο και σκληρά ρεαλιστική μεταφορά

ενός εμβληματικού βρετανικού μυθιστορήματος από τον σπιλίστα Τέρενς Ντέιβις («Το Βαθύ Μπλε του Έρωτα»). Η επιλογή της τραγουδίστριας-μοντέλου Άγκνες Ντέιν στον πρωταγωνιστικό ρόλο δεν τον βοηθά ερμηνευτικά, εκείνος όμως καταφέρνει να «κλέψει» σκηνοθετικά πολύτιμα συναισθήματα και κρυμμένα πάθη, αποτυπώνοντας μελαγχολικά (και υπό τους ελεγεσιακούς ήχους του «Flowers of the forest») το τέλος των παλιών ημερών, των αξιών και των ιδεών τους, πριν την αυγή μιας νέας εποχής.

Η πανέμορφη Κρις μεγαλώνει σε μια σκληρή, παραδοσιακή, αγροτική κοινότητα γεμάτη πάθος για τη ζωή, για τον ανήσυχο Γιούαν, αλλά και την αγέρωχη όσο και σκληρή σκωτσέζικη γη στην οποία έχει αποφασίσει να μείνει παρά τις δυσκολίες. Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος πλησιάζει αθόρυβα, και ο μοντέρνος κόσμος κυκλώνει σταδιακά την παραδοσιακή κοινότητα με τον πιο ασφυκτικό τρόπο.

Με μόλις έξι κινηματογραφικές δουλειές σε 24 χρόνια, από το «Distant Voices, Still Lives» του 1988 στο «Βαθύ Μπλε του Έρωτα» του 2011, ο σπουδαίος Βρετανός σπιλίστας Τέρενς Ντέιβις επανέκαμψε τη φετινή σεζόν με δύο απανωτές ταινίες. Πριν από τη βιογραφία της Έμιλι Ντίκινσον «Α

Quiet Passion», η οποία προβλήθηκε εκτός συναγωνισμού στο πρόσφατο Φεστιβάλ Βερολίνου, το «Ένα Τραγούδι για το Ηλιοβασίλεμα» μετέφερε στη μεγάλη οθόνη το εμβληματικό για τη σκοτσέζικη λογοτεχνία μυθιστόρημα του Λιούις Γκράσικ Γκίμπον «Sunset song», σχέδιο που απασχολούσε τον εκλεκτικό σκηνοθέτη για μια ολόκληρη 15ετία. Εντυπωσιάζοντας τη δεκαετία του 1930 με τη ζωντανή γλώσσα του, τη γλαφυρή περιγραφή του και την τόλμη του να θίγει θέματα που αφορούσαν τη σκληρή αγροτική ζωή, το σεξ και τη θέση της γυναίκας, το βιβλίο του Γκίμπον εξιστορεί την εθελικίωση της όμορφης Κρις, κόρης ενός αυταρχικού και θρησκόληπτου αγρότη στη βορειανατολική Σκωτία των αρχών του προηγούμενου αιώνα. Οι μαχητικοί γυναικείοι χαρακτήρες, συχνά εύθραστοι εξωτερικά, συγκινούν σταθερά τον Ντέιβις, ο οποίος στο πρόσωπο της Κρις βρίσκει μια αγωνίστρια, η οποία γίνεται μάρτυρας των διαρκών συγκρούσεων ανάμεσα στον πατέρα και τον αδελφό της, βλέπει τον τελευταίο να ξενιτεύεται, ενώ χάνει από νωρίς την αγαπημένη της μητέρα. Πρόκειται για μια ηρωίδα βγαλμένη θαρρείς από τις σελίδες μυθιστορήματος του Τόμας Χάρντι, με τον Γκίμπον να την παραλληλίζει διαρκώς με τη σκοτσέζικη γη, πηγή χαράς και οδύνης, αναλλοίωτων προαιώνιων παραδόσεων μα και επερχόμενων αλλαγών. Το ίδιο κάνει και ο εικαστικά μεγαλοπρεπής Τέρενς Ντέιβις, ο ποιητικός ρεαλισμός του οποίου δένει στην ίδια εικόνα την ομορφιά και τη σκληρότητα, το ρεαλισμό και τη θλίψη.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Ακόμη κι αν δεν ξέρεις ότι ο Τέρενς Ντέιβις προπαθούσε δεκαπέντε χρόνια να μεταφέρει το βιβλίο του Λιούις Γκράσικ Γκίμπον στην οθόνη, δεν είναι δύσκολο να αντιληφθείς το πάθος του για την ηρωίδα, μια γυναίκα που μοιάζει να περιέχει κάτι σπουδαίο μέσα στην απλότητά της και γι αυτή την ιστορία που χωρά κάτι το μεγαλειώδες στον τρόπο που διηγείται κάτι τόσο δεδομένο όσο το πέρασμα του χρόνου.

Ο Τέρενς Ντέιβις κατορθώνει στο «Sunset Song» να κάνει ένα πορτρέτο όχι μόνο μιας γυναίκας που βρίσκει την δύναμη να σηκώσει το ανάστημά της σε

μα αντίξοχη εποχή και κοινωνία, μα όπως συνήθως κάνει στις ταινίες του (με πιο πρόσφατο το «The Deep Blue Sea») να κοιτάξει τους ανθρώπους στην ακατάπαυστη ροή του χρόνου, να αποτυπώσει κάτι βαθύ και δυνατό από ιστορίες που από μόνες τους ίσως δεν ορίσουν τίποτα μεγαλύτερο, μα που μας βοηθούν να κατανοήσουμε τον εαυτό μας.

Κι εδώ, το κάνει με τρόπο αληθινά μεγαλειώδη, αφήνοντας ίσως για πρώτη φορά την πόλη, τα κλειστά σαλόνια, τα μικρά σπίτια της εργατικής τάξης, τους εσωτερικούς χώρους, για να ανοιχτεί στην φύση, στην γη, στα χωράφια με το στάρι, τα οποία κινηματογραφεί με έναν υπέροχο λυρισμό και την αίσθηση πως ο ρόλος τους είναι βαθύτερος και πολύ πιο ουσιαστικός από απλά σκηνικά της δράσης.

Το «Sunset Song» είναι ένα φιλμ για τους ανθρώπους, για τον τόπο τους, για τους δεσμούς που χτίζουν, για τα τραγούδια που ενώνουν τις ψυχές τους σε κάτι που παίρνει φωνή και ουσία. Είναι μια ταινία για την δύναμή τους να διεκδικούν την θέση τους, για τον τρόπο που η ζωή κυλά αφήνοντας πίσω τις ζωές μας, μα και για το ίχνος, ακόμη κι αδιόρατο που αυτές αφήνουν πίσω. Για το πως ο τόπος ορίζει τους ανθρώπους την στιγμή που κι εκείνοι κάνουν το ίδιο. Γι αυτό που δεν σβήνεται ακόμη κι όταν εκείνοι φεύγουν.

Με την **Αγκνες Ντέιν να δίνει μια εξαιρετική ερμηνεία**, με μια ιστορία που έχει την υφή μιας λαϊκής αφήγησης και μαζί την ρευστότητα ενός ποιήματος, με τον Ντέιβις να κινηματογραφεί την ομορφιά και την σκληρότητα της ζωής και των ανθρώπων με τρόπο που μοιάζει μαζί επικός και απόλυτα εσωτερικός, το «Ένα Τραγούδι για το Ηλιοβασίλεμα» είναι μια ταινία εποχής που δεν μοιάζει με καμία άλλη.

Ένα υπέροχο τραγούδι για τις στιγμές εκείνες που κάνουν την ζωή να αξίζει, για τα πράγματα που είναι τόσο όμορφα αλλά που δεν διαρκούν. Κι αυτό ίσως είναι που τα κάνει να δείχνουν ακόμη πιο όμορφα...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΡΑΣΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

TERENCE DAVIES

Γεννήθηκε το 1945 στο Λίβερπουλ, Αγγλία. Υπήρξε λογιστής. Ονομάστηκε Fellow από το Βρετανικό Ινστιτούτο Κινηματογράφου για την εξαιρετη συμβολή του στην κινηματογραφική κουλτούρα.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

A Quiet Passion 2016, Ένα τραγούδι για το ηλιοβασίλεμα 2015, Το vathy ble του erota 2011, Of Time and the City 2008, The House of Mirth 2000, The Neon Bible 1995, The Long Day Closes 1992, Distant Voices, Still Lives 1988, The Terence Davies Trilogy 1983, Death and Transfiguration 1983, Madonna and Child 1980, Children 1976.